

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 429

din 21 iunie 2017

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea
Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne, obiecție formulată de un număr de 25 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2.870 din 23 mai 2017, secretarul general al Senatului României a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.970 din 20 aprilie 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.808A/2017.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate autorii arată că legea care face obiectul criticilor de neconstituționalitate are ca obiect de reglementare înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă ca structură specializată cu atribuții în domeniul securității naționale, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu personalitate juridică, Departamentul de Informații și Protecție Internă urmând a se desființa. Autorii obiecției formulează, pe de o parte, critici de neconstituționalitate extrinsecă și, pe de altă parte, critici de neconstituționalitate intrinsecă.

4. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, autorii arată că, pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016), Curtea Constituțională a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

5. Pornind de la cele arătate, autorii sesizării susțin că textul adoptat de Senatul României, prin care este modificat art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, încalcă principiul bicameralismului, deoarece eliminarea statutului de cadru militar activ al directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă modifică semnificativ conținutul juridic al acestei funcții, în sensul în care acesta va îndeplini

exclusiv atribuții cu caracter administrativ, urmând a fi în imposibilitatea de a mai exercita autoritatea de stat, în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, conform art. 16 alin. (3) din ordonanța de urgență, potrivit căruia „autoritatea de stat poate fi exercitată exclusiv de cadrele militare active, pe timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu”.

6. De asemenea, autorii arată că introducerea, în Camera decizională, în cuprinsul art. 8 alin. (1) din ordonanța de urgență, a instituției eliberării din funcție a directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă, instituție care nu a fost luată în discuție în prima Cameră sesizată, conduce la concluzia că există și o „configurație semnificativ diferită” între forma adoptată de Camera Deputaților și forma adoptată de Senat.

7. Având în vedere aceste argumente, autorii sesizării consideră că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului.

8. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, autorii sesizării susțin că, în calitate de Cameră de reflecție, Camera Deputaților a adoptat modificarea alin. (1) al art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 în următoarea formă: „*Directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este cadru militar în activitate, numit în funcție de către ministrul afacerilor interne, cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării*”. Față de această formă, Senatul, în calitate de Cameră decizională, a procedat la eliminarea calității de „cadru militar în activitate”, precum și a sintagmei „cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării”. Modificările aduse creează „o stare de precaritate a actului normativ” în sensul că, indiferent de metoda de interpretare aplicată textului de lege, se constată nerespectarea art. 1 alin. (5) din Constituție.

9. Astfel, prin interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 8 alin. (1) se ajunge la concluzia că directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă face parte din categoria personalului contractual, fiind lipsit de atributul de cadru militar în activitate, cu consecința că acestuia îi este aplicabilă legislația muncii, conform art. 16 alin. (1) din ordonanța de urgență. Această concluzie generează două tipuri de efecte juridice: pe de o parte, directorul general „desfășoară exclusiv activități administrative” conform art. 16 alin. (2), ceea ce îl pune în imposibilitatea exercitării funcției cu consecința blocării activității structurii specializate cu atribuții în domeniul securității naționale, și, pe de altă parte, el poate fi membru al unui partid politic, ceea ce conduce la implicarea unui serviciu secret în activități de natură politică, fapt interzis și de art. 31 alin. (1) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, potrivit căruia „*Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale nu pot face parte din partide sau alte organizații cu caracter politic ori secret și nu pot fi folosiți în scopuri politice*”.

10. Interpretarea per a contrario a normei cuprinse în art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 arată că „directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este cadru militar în activitate, însă o asemenea

interpretare nu este posibilă pentru că ar fi contrară voinței legiuitorului care, în Camera decizională, a eliminat prevederea expresă referitoare la calitatea de cadru militar activ a conducătorului Direcției, precum și a obligației de a solicita avizul C.S.A.T. la numirea acestuia în funcție”.

11. Autorii sesizării apreciază că, prin adoptarea acestei dispoziții, întregul act normativ devine inaplicabil, deoarece instituirea atribuțiilor cu caracter exclusiv administrativ îl lipsește pe directorul general de exercițiul autorității de stat, rezervată doar cadrelor militare. Conform art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, prin autoritate de stat se înțelege *„punerea în aplicare și respectarea reglementărilor legale pentru domeniile sale de competență, precum și monitorizarea realizării politicilor și strategiilor în domeniile sale de competență”*. Imposibilitatea exercițiului autorității de stat generează structuri însărcinate cu protecția informativă în materia securității naționale imposibilitatea de a-și îndeplini scopul pentru care a fost înființată, deci întreaga Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 76/2016 devine inaplicabilă. Punerea în situația de inaplicabilitate ca urmare a eliminării calității de cadru militar în activitate a directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă și a avizului C.S.A.T. din procedura de numire constituie o încălcare a dispozițiilor art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia *„Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”* și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 51/1991.

12. Pe de altă parte, autorii sesizării susțin că voința legiuitorului este direcționată spre diminuarea prerogativelor C.S.A.T. și ale Președintelui României în materia organizării generale a forțelor armate și a celorlalte instituții cu atribuții în domeniul securității naționale cu încălcarea art. 4 lit. d) pct. 2 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Procedura de numire a directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă exclude Președintele României de la exercitarea competenței pentru implementarea strategiei naționale în domeniul securității naționale, *„lăsând deschisă poarta pentru numirea, pe criterii politice, a șefului instituției cu atribuții în materia protecției informative din sfera securității naționale”*.

13. Pentru aceste argumente, autorii sesizării solicită admiterea criticilor formulate și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, întrucât acestea încalcă principiul legalității, cuprins în art. 1 alin. (5) din Constituție, coroborat cu art. 8 din Legea nr. 24/2000 și art. 31 alin. (1) din Legea nr. 51/1991.

14. În conformitate cu dispozițiile art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

15. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis cu Adresa nr. 2/5.450/31 mai 2017, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.741 din 31 mai 2017, punctul său de vedere, în care arată că din analiza comparată a documentelor privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ în cauză, a formei adoptate de Camera Deputaților, ca primă Cameră sesizată, și a celei adoptate de Senat, în calitate de Cameră decizională, se constată că modificările operate de către Senat față de forma adoptată de Camera Deputaților nu sunt de natură a imprima nici deosebiri majore de conținut juridic față de forma adoptată de Camera Deputaților și nici o configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de Camera Deputaților. Astfel, legea adoptată a păstrat

obiectul de reglementare, aducându-se unele corective minore sub aspectul organizării și funcționării instituției.

16. Acceptarea tezei autorilor obiecției de neconstituționalitate ar echivala cu deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, respectiv a Camerei Deputaților, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge. Prin urmare, trebuie reținut că prevederile art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosesc sintagma *„decide definitiv”* cu privire la Camera decizională, nu exclud, ci, dimpotrivă, presupun ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de Camera de reflecție să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se și pot aduce modificări și completări. În acest caz, Camera decizională nu-l poate modifica astfel încât să-l deturneze de la finalitatea sa.

17. Cu privire la critica adusă instituției eliberării din funcție a directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă, se precizează că nu se poate susține teza autorilor sesizării de neconstituționalitate, potrivit căreia modificarea instituției eliberării din funcție conduce la o configurație semnificativ diferită între forma legii adoptate de Camera Deputaților și forma adoptată de Senat. Atât numirea, cât și eliberarea din funcție *„reprezintă aceeași instituție juridică, fiecare având un tratament juridic asemănător, legiuitorul nu a făcut altceva decât să respecte principiul *ejus est tollere legem cuius est condere*, care se regăsește și în faptul că aceeași putere care a adoptat o lege, poate să o și abroge”*.

18. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele Camerei Deputaților arată că susținerea autorilor sesizării potrivit căreia directorul general ar face parte din categoria personalului contractual, ducând la imposibilitatea exercitării funcției cu consecința blocării activității, precum și a faptului că directorul general poate fi membru al unui partid politic este neîntemeiată. Astfel, din interpretarea unitară a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 rezultă, fără drept de tăgadă, că modificarea adusă art. 8 alin. (1) nu creează niciun fel de suspiciuni de neconstituționalitate. Astfel, prin coroborarea acestor dispoziții, astfel cum au fost modificate de Senat, în calitate de Cameră decizională, cu prevederile art. 8 alin. (4), rămas nemodificat, care prevede că *„în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este ajutat de un prim-adjunct și de un adjunct, cadre militare, numiți în funcție de către ministrul afacerilor interne, la propunerea directorului general al Direcției Generale de Protecție Internă”*, se poate observa că *„dacă adjuncții săi sunt cadre militare, a fortiori, potrivit principiului *qui potest plus, potest minus*, superiorul, în speță, directorul general, trebuie să provină tot din rândul cadrelor militare”*.

19. Referitor la critica potrivit căreia s-ar diminua prerogativele C.S.A.T. și ale Președintelui României în materia organizării generale a forțelor armate, Președintele Camerei Deputaților observă că nu există nicio neconcordanță între criticile aduse de autorii sesizării de neconstituționalitate și art. 92, 93, 94, 118 și art. 119 din Legea fundamentală, și nici între acestea și art. 4 lit. d) pct. 2 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Mai mult, potrivit prevederilor art. 6 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, acest minister răspunde în fața Guvernului, a Consiliului Suprem de Apărare a Țării și a Parlamentului de modul în care aplică prevederile Constituției, ale celorlalte acte normative, precum și ale tratatelor internaționale la care România este parte, în vreme ce ministrul

afacerilor interne stabilește, prin ordin, conducătorii unităților și subunităților care au calitatea de ordonator de credite. Potrivit art. 1 și art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, Direcția Generală de Protecție Internă este în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, iar directorul general al acesteia are calitatea de ordonator terțiar de credite aflat în subordinea ordonatorului principal de credite.

20. Având în vedere considerentele expuse, Președintele Camerei Deputaților apreciază obiecția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată și propune respingerea acesteia.

21. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, art. 10, art. 15, art. 16 și art. 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

23. Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 8 noiembrie 2016.

24. Autorii sesizării susțin că actul normativ criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră obligativitatea respectării legii și a Constituției și ale art. 61 alin. (1) referitor la principiul bicameralismului parlamentar.

25. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.*” Astfel, se constată că actul supus controlului de constituționalitate este o lege adoptată de Parlamentul României, sesizarea fiind formulată de un număr de 25 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, care, potrivit dispozițiilor legale, întrunește calitatea de titular al sesizării.

26. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține cele statuate prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, potrivit căroră „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și

de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”.

27. De asemenea, dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008).

28. Pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

29. Cu toate acestea, stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturmarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge”. Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin umare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput”. În consecință, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, că art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator.

30. Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism.

31. Prin umare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (a se vedea în acest sens Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016).

32. *Analiza modificărilor adoptate în Camera decizională cu privire la legea supusă controlului de constituționalitate.* Pornind de la premisa că legea este, cu contribuția specifică fiecărei Camere, opera întregului Parlament, Curtea apreciază că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne, inițiată de Guvernul României și transmisă Parlamentului, a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, cu modificări și completări, respectiv 3 amendamente, față de forma adoptată de Camera Deputaților, dintre care un amendament face obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză. Este vorba despre **dispozițiile art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, care, în forma adoptată de Guvern și aflată în vigoare, are următoarea redactare: „Directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este cadru militar în activitate, numit în funcție prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului afacerilor interne, cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării”. Prima Cameră sesizată** modifică art. 8 alin. (1) din ordonanța de urgență, astfel **„Directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este cadru militar în activitate, numit în funcție de către ministrul afacerilor interne, cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării”,** în vreme ce **Camera decizională** a dat normei următoarea redactare: **„Directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă este numit și eliberat din funcție de către ministrul afacerilor interne”.**

33. Din analiza comparativă a conținutului normativ al normei adoptate în prima Cameră sesizată (Camera Deputaților), respectiv în Camera decizională (Senatul), Curtea observă că **forma finală a legii prevede competența ministrului afacerilor interne de a face numirea în funcția de director general al Direcției Generale de Protecție Internă** (soluție legislativă introdusă de prima Cameră sesizată), **elimină condiția calității de cadru militar în activitate a persoanei care poate fi numită în funcția de director general și, implicit, elimină avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării din procedura de numire în funcție** (condiții prevăzute atât în forma inițiatorului, cât și în cea adoptată de prima Cameră).

34. Curtea reține că, din punctul de vedere al conținutului normativ, astfel cum s-a arătat în prealabil, forma adoptată de Camera Deputaților, Cameră de reflecție, diferă de cea adoptată de Senat, Cameră decizională. Cu privire la aceste aspecte, Curtea observă că, deși există diferențe de conținut între cele două forme ale legii adoptate de cele două Camere, **soluția legislativă referitoare la numirea în funcția de director general al Direcției Generale de Protecție Internă a fost supusă dezbaterii ambelor Camere**, fiecare dintre acestea exercitându-și dreptul propriu de a aduce modificări, completări sau eliminări dispozițiilor care au făcut obiectul inițiativei legislative. Astfel, așa cum reiese din evoluția conținutului normativ pe care dispozițiile art. 8 alin. (1) din ordonanța de urgență l-a avut de la momentul adoptării actului normativ până la momentul aprobării sale prin legea care face obiectul prezentului control de constituționalitate, Curtea observă că **prima Cameră face modificări cu privire la autoritatea competentă să numească directorul general al D.G.P.I., eliminând competența prim-ministrului și înlocuind-o cu cea a ministrului afacerilor interne, iar Camera decizională face modificări cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească persoana numită în funcția de director general al D.G.P.I., eliminând condiția calității de cadru militar în activitate și, implicit, avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării.** Așadar, fiecare dintre Camerele Parlamentului a luat în dezbateri conținutul normativ al art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 și fiecare Cameră și-a adus contribuția în limitele prevăzute de principiul bicameralismului. A interpreta că doar intervenția primei Camere s-a realizat cu respectarea competențelor proprii ale acesteia în vreme ce Camera decizională și-a depășit aceste competențe ar echivala cu limitarea rolului constituțional al acesteia din urmă și cu acordarea unui rol preponderent, chiar decisiv, Camerei de reflecție în procesul de elaborare a legii, cu consecința lipirii Camerei decizionale de competența sa de a modifica, completa sau abroga legea, astfel cum aceasta a fost adoptată de Camera de reflecție. Or, așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Rolul decizional al Camerei se manifestă tocmai prin plenitudinea sa de a adopta orice soluție cu privire la textele de lege care fac obiectul inițiativei legislative, inclusiv prin adoptarea celei mai energice soluții care presupune respingerea actului normativ, în ansamblul său. Altfel, s-ar ajunge la un veritabil mimetism în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism.

35. Pe de altă parte, Curtea reține că, preluând soluția introdusă de prima Cameră cu privire la autoritatea competentă să numească directorul general al D.G.P.I., **Camera decizională**

completează textul legal în sensul că aceeași autoritate care are competența de a numi în funcția publică (ministrul afacerilor interne) are și competența de a elibera din funcția publică. **Norma, așa cum a fost modificată de Senat, dobândește claritate și predictibilitate, fiind expresia principiului simetriei actelor juridice care guvernează actele administrative de numire/eliberare în/din funcțiile publice.** Elementul novator nu este decât unul la nivel redacțional, conferind textului un stil juridic specific normativ, precis, care să excludă orice echivoc, întrucât, în practică, interpretarea și aplicarea normei nu se pot realiza decât în condițiile menționate, fiind firesc și judicios ca autoritatea care a făcut numirea să dispună eliberarea din funcție și vacantarea postului.

36. Așa fiind, Curtea constată că modificările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege adoptat de prima Cameră sesizată, recte asupra dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, se raportează la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. **Modificările operate sunt circumscrise marjei Camerei decizionale de a interveni asupra soluției legislative supuse dezbaterii sale, noul conținut normativ nefiind capabil să deturneze obiectivele urmărite de inițiativa legislativă.**

37. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că **dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 61 alin. (2) din Constituție**; din contră, modul în care a fost adoptată legea criticată constituie o aplicare a principiului bicameralismului, caracterizat printr-o strânsă conlucrare și colaborare între cele două Camere ale Parlamentului.

38. Analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, referitor la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015 (paragraful 28), că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 7 septembrie 2001 sau Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011) și că „Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce înseamnă că aceasta „implică, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelență un stat în care se manifestă domnia legii” (Decizia nr. 13 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999). În acest sens, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012 sau

Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

39. În prezenta cauză, criticile de neconstituționalitate intrinsecă au ca obiect aceleași dispoziții ale art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 și **vizează două aspecte**: *pe de o parte*, împrejurarea că directorul general al Direcției Generale de Protecție Internă, făcând parte din categoria personalului contractual, nu poate exercita autoritatea de stat, fapt ce pune structura pe care o conduce în imposibilitatea de a-și îndeplini scopul pentru care a fost înființată, astfel că întreaga Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 76/2016 devine inaplicabilă, și, *pe de altă parte*, diminuarea prerogativelor Consiliului Suprem de Apărare a Țării și ale Președintelui României în materia organizării generale a forțelor armate și a celorlalte instituții cu atribuții în domeniul securității naționale cu încălcarea art. 4 lit. d) pct. 2 din Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării. Temeiul constituțional al celor două critici îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

40. **Cu privire la primul aspect**, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 stabilește modul de organizare și funcționare a unei structuri cu nivel de direcție generală, cu arie de competență materială circumscrisă exclusiv la nivelul Ministerului Afacerilor Interne (M.A.I.), care, prin furnizarea de date și informații factorilor decizionali din minister, contribuie la asigurarea integrității, eficienței și profesionalismului personalului M.A.I. pentru creșterea calității serviciilor asigurate de unitățile sale în domeniul ordinii publice. Potrivit *Expunerii de motive* a legii de aprobare a ordonanței de urgență, „D.G.P.I. se va integra în arhitectura sistemului național de securitate, alături de Poliția Română, Jandarmeria Română, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Poliția de Frontieră Română, Inspectoratul General pentru Imigrări, Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, Agenția Națională Antidrog și Agenția Națională împotriva Traficului de Persoane. Fiind o structură specializată cu atribuții în domeniul securității naționale, D.G.P.I. este parte componentă a sistemului național de apărare și a Comunității Naționale de Informații (C.N.I.) pentru a asigura încadrarea eficientă și coerentă a componentele de ordine publică, asigurată de mai multe structuri M.A.I., în sfera securității naționale și corelarea cu demersurile specifice ale celorlalte organe de stat cu atribuții în domeniu”. Potrivit art. 4 din ordonanța de urgență, Direcția Generală de Protecție Internă se supune controlului parlamentar exercitat potrivit art. 9 alin. (2) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, având obligația de a prezenta, prin intermediul ministrului afacerilor interne, anual sau la cererea Parlamentului, rapoarte cu privire la activitatea sa în domeniul securității naționale.

41. Din punct de vedere instituțional, această structură are personalitate juridică și competență teritorială generală, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, cooperând cu organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, cu celelalte autorități și instituții publice sau cu asociațiile și organizațiile neguvernamentale, precum și cu persoanele fizice și juridice, în limitele legii. Conform art. 3 din ordonanța de urgență, *„activitatea Direcției Generale de Protecție Internă se desfășoară cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, a principiilor legalității, neutralității, imparțialității și echidistanței politice, precum și protecției surselor, mijloacelor și metodelor specifice”*.

42. În ceea ce privește personalul D.G.P.I., art. 16—22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016 stabilesc că acesta se compune din cadre militare și personal contractual, iar, în ceea ce privește organele de conducere, art. 8, în forma în vigoare, prevede că directorul general, directorul general prim adjunct și directorul general adjunct ai D.G.P.I. sunt cadre militare în activitate. Textul de lege supus controlului modifică

aceste din urmă prevederi în sensul *înlăturării condiției privind calitatea de cadru militar în activitate în ceea ce-l privește pe directorul general al D.G.P.I.*, împrejurare ce implică, în opinia autorilor sesizării de neconstituționalitate, încadrarea sa în categoria personalului contractual. Consecințele sunt, potrivit celor susținute de autorii criticilor, pierderea exercițiului autorității de stat, rezervat doar cadrelor militare și, deci, imposibilitatea exercitării funcției și blocarea activității structurii specializate cu atribuții în domeniul securității naționale, pe de o parte, și înlăturarea interdicției de a avea calitatea de membru al unui partid politic, ceea ce conduce la implicarea unui serviciu secret în activități de natură politică, pe de altă parte.

43. Din analiza sistematică a conținutului normativ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016, rezultă că legiuitorul a făcut distincție între organele de conducere ale D.G.P.I. și personalul D.G.P.I. Astfel, dispozițiile referitoare la directorul general, directorul general prim adjunct și directorul general adjunct ai D.G.P.I. sunt reglementate în cap. II — *Organizare și funcționare*, la art. 8, în vreme ce dispozițiile referitoare la personalul D.G.P.I. sunt cuprinse în cap. IV — *Personalul, asigurarea logistică și financiară*, secțiunea 1 — *Personalul Direcției Generale de Protecție Internă*, art. 16—22. Cu alte cuvinte, legiuitorul delegat a înțeles să nu circumscrie organele de conducere ale D.G.P.I. noțiunii de „personal” al D.G.P.I., astfel că dispozițiile referitoare la această din urmă categorie nu sunt aplicabile în mod implicit în privința directorului general și adjunctilor săi. Într-o atare situație, având în vedere că D.G.P.I. reprezintă o structură specializată în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, devine incidentă norma cu caracter general în privința personalului M.A.I., respectiv art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, care face vorbire, pe lângă cadre militare în activitate și personal contractual, și de funcționari publici sau polițiști — funcționari publici cu statut special.

44. În ceea ce privește autoritatea de stat, Curtea constată că, potrivit art. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, pentru realizarea obiectivelor din domeniile sale de competență, Ministerul Afacerilor Interne exercită „funcția de autoritate de stat, prin care asigură punerea în aplicare și respectarea reglementărilor legale pentru domeniile sale de competență, precum și monitorizarea realizării politicilor și strategiilor în domeniile sale de competență”. Exercițarea acestei funcții se realizează de personalul Ministerului Afacerilor Interne, care, potrivit art. 17 din același act normativ, se compune din: funcționari publici, polițiști — funcționari publici cu statut special, cadre militare în activitate, personal contractual, precum și soldați și gradați voluntari. Așadar, premisa de la care pleacă autorii sesizării de neconstituționalitate, conform căreia exercițiul autorității de stat este inerent statutului de cadru militar în activitate, este eronată, astfel că susținerea referitoare la imposibilitatea exercitării funcției de către un director general care nu este cadru militar în activitate nu are fundament legal. Autoritatea de stat se exercită în egală măsură atât de personalul militar, cât și de personalul civil încadrat în structurile M.A.I., ale căror atribuții în domeniul ordinii, siguranței publice și securității naționale vizează, printre altele, și activitatea de informații, contrainformații și securitate în domeniile sale de competență.

45. Cu privire la susținerea conform căreia eliminarea condiției de cadru militar conduce la înlăturarea interdicției de a avea calitatea de membru al unui partid politic, Curtea reține că dispozițiile art. 31 alin. (1) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României prevăd expres că „Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale nu pot face parte din partide sau alte organizații cu caracter politic ori secret și nu pot fi folosiți în scopuri politice”. Or, în măsura în care, în temeiul art. 1 din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, „ *Direcția Generală de Protecție Internă este structură specializată cu atribuții în domeniul securității naționale, în subordinea Ministerului Afacerilor Interne [...]*”, apare cu evidență că interdicția prevăzută de Legea nr. 51/1991 este general aplicabilă tuturor structurilor cărora propriile legi de organizare și funcționare le conferă atribuții în domeniul securității naționale, indiferent de calitatea de cadru militar sau personal civil al salariaților acestor structuri. Prin urmare, Curtea constată că este neîntemeiată critica potrivit căreia modificările aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 prin legea de aprobare supusă controlului de constituționalitate creează posibilitatea implicării unui serviciu secret în activități de natură politică, *interdicția deținerii calității de membru al unui partid politic de către cei care activează în cadrul organelor cu atribuții în domeniul securității naționale fiind operabilă în continuare, în baza unei dispoziții legale care nu a suferit nicio modificare*.

46. **Cu privire la cel de-al doilea aspect al criticilor de neconstituționalitate intrinsecă**, pentru analiza susținerilor privind diminuarea prerogativelor Consiliului Suprem de Apărare a Țării și ale Președintelui României în materia organizării generale a forțelor armate și a celorlalte instituții cu atribuții în domeniul securității naționale, Curtea apreciază necesară expunerea succesiunii în timp a conținutului normei privind numirea directorului general al structurii specializate cu atribuții în domeniul securității naționale, aflate în subordinea Ministerului Afacerilor Interne. Astfel, potrivit art. 10 alin. (3) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne*, Direcția generală de informații și protecție internă (D.I.P.I.) era structura specializată a ministerului care desfășura activități de informații, contrainformații și securitate, în vederea asigurării ordinii publice, prevenirii și combaterii amenințărilor la adresa securității naționale privind misiunile, personalul, patrimoniul și informațiile clasificate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. În temeiul art. 22 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative*, Direcția generală de informații și protecție internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne „se reorganizează ca departament în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, coordonat de un secretar de stat, ajutat de 2 subsecretari de stat, numiți și eliberați din funcție prin decizie a prim-ministrului”. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016* înființează Direcția Generală de Protecție Internă (D.G.P.I.), care se subrogă în toate drepturile și obligațiile Departamentului de Informații și Protecție Internă, care se desființează. Noul act normativ prevede că directorul general al D.G.P.I. este cadru militar în activitate, numit în funcție prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului afacerilor interne, cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării. În fine, *legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016*, supusă prezentului control de constituționalitate, modifică această dispoziție, eliminând condiția calității de cadru militar în activitate a persoanei care poate fi numită în funcția de director general și, implicit, avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării.

47. *Din interpretarea istorică a textului normativ rezultă că în ultima formă adoptată de legiuitor, acesta își exprimă opțiunea în sensul ocupării funcției de director general al D.G.P.I. de către o persoană care nu este cadru militar în activitate, deci o persoană civilă. Sub acest aspect, legiuitorul revine la soluția legislativă anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016, respectiv 8 noiembrie 2016.*

48. **Opțiunea legiuitorului pentru această soluție legislativă nu este unică în ansamblul normativ intern în domeniul organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale.** Astfel, Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de

Informații prevede la art. 23 alin. 1 că „*Serviciul Român de Informații este condus de un director, cu rang de ministru, numit de Camera Deputaților și Senat în ședința comună, la propunerea Președintelui României, în urma audierii celui propus de către comisia însărcinată să exercite controlul parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații, care va prezenta un raport în fața celor două Camere ale Parlamentului*”, iar Legea nr. 1/1998 privind organizarea și funcționarea Serviciului de Informații Externe prevede la art. 6 alin. (1): „*Conducerea Serviciului de Informații Externe se asigură de către un director cu rang de ministru, numit de Camera Deputaților și Senat în ședința comună, la propunerea Președintelui României.*”

49. În condițiile în care, potrivit art. 10 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2016, D.G.P.I. „*desfășoară activități de informații, contrainformații și de protecție în scopul identificării, prevenirii și contracarării amenințărilor, vulnerabilităților și factorilor de risc care pot conduce la tulburarea gravă a ordinii publice sau care vizează informațiile, patrimoniul, personalul, misiunile, procesul decizional și capacitatea operațională ale structurilor Ministerului Afacerilor Interne*”, **reglementarea ocupării funcției de director general al acestei Direcții de către o persoană civilă apare ca o garanție a respectării drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate de activitatea acestui serviciu de informații.** Aceasta se coroborează în mod firesc cu dispozițiile art. 4 din ordonanța de urgență, care prevăd controlul parlamentar, exercitat potrivit art. 9 alin. (2) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, asupra activității D.G.P.I., precum și obligația ministrului afacerilor interne de a prezenta rapoarte cu privire la activitatea D.G.P.I. în domeniul securității naționale, anual sau la cererea Parlamentului. Garanțiile prevăzute de lege răspund exigențelor stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 și au ca scop eficientizarea modului în care Ministerul Afacerilor Interne utilizează resursele umane specializate și mijloacele tehnice din dotare pentru îndeplinirea noilor sarcini ce îi revin în lumina modificărilor legislative generate de actul instanței constituționale, sub controlul civil, atât din interiorul structurii cu atribuții în domeniul securității naționale (directorul general al DGPI), cât și din exteriorul său (Parlamentul României).

50. În ceea ce privește rolul și atribuțiile Consiliului Suprem de Apărare a Țării, Curtea reține că, în temeiul prevederilor art. 119 din Legea fundamentală, acesta „*organizează și coordonează unitar activitățile care privesc apărarea țării și*

securitatea națională, participarea la menținerea securității internaționale și la apărarea colectivă în sistemele de alianță militară, precum și la acțiuni de menținere sau de restabilire a păcii”. Cu privire la competența C.S.A.T. de a emite avize, reținem că Legea nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării prevede, printre atribuțiile C.S.A.T., la art. 4 lit. d) **doar** că acesta „**avizează proiectele de acte normative inițiate sau emise de Guvern**”, enumerând printre aceste acte normative, la pct. 2 al lit. d), pe cele „*privind organizarea generală a forțelor armate și a celorlalte instituții cu atribuții în domeniul securității naționale*”. Dispozițiile Legii nr. 415/2002 se completează cu cele ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, care la art. 78 prevede că „**Numirea în funcțiile prevăzute în statele de organizare cu grade de general de corp de armată, general-comandor, viceamiral-comandor și superioare acestora se face cu avizul Consiliului Suprem de Apărare a Țării**”.

51. Având în vedere dispozițiile constituționale și legale, Curtea constată că **avizul C.S.A.T. în procedura de numire în funcții publice este necesar doar în privința cadrelor militare, iar în cadrul acestei categorii doar cu privire la funcțiile cu grad de general de corp de armată, general-comandor, viceamiral-comandor și cele superioare acestora.** Așa fiind, eliminarea avizului C.S.A.T. din procedura de numire a directorului general al D.G.P.I. nu numai că este determinată de eliminarea condiției de cadru militar în activitate a persoanei care va ocupa funcția respectivă, dar este în acord cu legislația în vigoare referitoare la competența C.S.A.T. de a emite avize.

52. În această lumină, susținerea potrivit căreia modificarea operată de legiuitor contravine dispozițiilor art. 4 lit. d) pct. 2 din Legea nr. 415/2002, împrejurare ce ar diminua prerogative ale unor autorități publice, este lipsită de logică, întrucât cele două norme pretins a se afla în contradicție reglementează ipoteze legislative distincte: norma criticată elimină un aviz al C.S.A.T. din procedura de numire într-o funcție publică, în vreme ce norma pe care autorii sesizării o consideră nesocotită prevede necesitatea avizului C.S.A.T. în procedura emiterii de acte normative inițiate sau emise de Guvern. Așadar, coexistența celor două norme nu generează nicio „stare de precaritate” a cadrului normativ în domeniu, dispozițiile legii criticate respectând condițiile de calitate inerente unui act normativ, respectiv claritate, precizie și predictibilitate.

53. **Pentru toate aceste argumente, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție este neîntemeiată.**

54. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

SENATUL ROMÂNIEI

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 25 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și constată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2016 privind înființarea, organizarea și funcționarea Direcției Generale de Protecție Internă a Ministerului Afacerilor Interne este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu